

Тѣ плували, плували, и изведнажъ лодката потънала въ морскитѣ дълбочини. Стигнали до палатитѣ на морския царь. Тѣ били направени отъ чистъ коралъ. По дърветата наоколо блещѣли скъпоценни камъни. Люспитѣ на рибитѣ били отъ сребро, а опашката на морския царь отъ чисто злато.

Самъ морскиятъ царь въвелъ Урашима въ своитѣ палати и го оженилъ за единствената си дъщеря.

И заживѣли младитѣ щастливо. Разхождали се всѣки день подъ красивитѣ дървета и гледали какъ си играятъ и се гонятъ сребърнитѣ рибки. Но на третата година Урашима казалъ на морската царкиня:

— Азъ съмъ много щастливъ тукъ. Но мъчно ми е за моята родна земя. Искамъ да видя баща си, майка си, братята и сестритѣ си. Пустни ме да отида за малко при тѣхъ. После ще се върна отново въ подводнитѣ палати.

— Не ми се пускашъ, мили мой! — казала морската царкиня. — Страхувамъ се, че може да се случи нѣщо страшно. Но щомъ искашъ да отидешъ, азъ не те задържамъ. На вземи тази кутия. И не я отваряй. Ако я отворишъ, ти не ще можешъ никога вече да се върнешъ при мене.

— Не, азъ пакъ ще се върна! — рекълъ Урашима. — Обещавамъ ти да пазя тая кутия и да не я отварямъ, докато съмъ далече отъ тебе.

Урашима седналъ въ своята рибарска лодка. Тя изкочила надъ морето и той я подкаралъ къмъ родния си брѣгъ.

Но когато излѣзълъ на суша, той се смаялъ. Не можалъ да намѣри бащината си колиба. Нѣмало ни една къща отъ родното му село. Околнитѣ планини, наистина, били тамъ, както и преди, но всички гори по тѣхъ били изсѣчени. Той видѣлъ и малкото поточе, което клокочело край бащината му колибка, но нѣмало вече жени да ператъ дрехи въ бистритѣ му води.

И ето случайно минали двама пѣтници край брѣга. Урашима отишълъ при тѣхъ и рекълъ:

— Можете ли ми каза, моля ви се, къде е премѣстена колибата на рибарчето Урашима, която бѣше на това мѣсто?